



חודש כסלו הקהל כיום

בכל יום אנחנו נעמדים
להתפלל, איך זה מלמד
אותנו גם להתקהל?



וכבר דובר בארוכה ובפרטיות⁵⁰ בנוגע לדרכי הפעולה — ע"י ההתאחדות דרבים מישראל, הן יחידים, והן מוסדות וארגונים, ישיבה, תלמוד-תורה, בית-כנסת ובית-מדרש וכיו"ב, עי"ז שהעומד בראש (ולדוגמא: רב בקהילתו, גבאי בביהכ"נ, וכיו"ב), או בעל השפעה וכו', יקהיל את אלו השייכים אליו, החל מפעולתו של כאו"א בנוגע לבני משפחתו.

ומה טוב — כדי שיהי' באופן של קיום — שיתקבל גם אישור ותוקף בכתב (שפלוגי בן פלוני⁵¹ החליט להצטרף ולהתאחד בענין ד"הקהל"), ובהקדם האפשרי, בחול המועד עצמו — אלה שכותבים בחוה"מ בלאה"כ, ואלה שאינם כותבים בחוה"מ — יקבלו על עצמם בדיבור בפני ג' אנשים מישראל, כדי להבטיח שהתחייבות זו תבוא לידי מעשה בפועל "כל הימים".

ובחול המועד יכולים לנצל גם את אמצעי התקשורת ע"י מכשירים שונים שעל ידם יכולים להתאחד גם עם אנשים נשים וטף הנמצאים בקצוי תבל בגשמיות, ויתירה מזה — בקצוי תבל ברוחניות, רחמנא ליצלן, לפעול אצלם הענין ד"ליראה את ה' אלקיכם כל הימים".

והעיקר — שכל הפעולות בעניני "הקהל" ימהרו ויזרזו עוד יותר את קיום מצות הקהל כפשוטה, בבית המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"⁵².

*

ו. עפ"ז מובנת ההדגשה ע"ד שייכותה של הפעולה בעניני "הקהל" לכאו"א מישראל. ובהקדמה:

כל עניני התורה ומצוותי ניתנו לכאו"א מישראל באופן שיוכל לקיימם בפועל ממש. כמ"ש³⁷ "לא בשמים היא גו' ולא מעבר לים היא גו'", אלא, "קרוב אליך הדבר מאד בפיו ובלבבך לעשותו", ולא עוד, אלא, שניתנו לו הכחות לקיימם בתכלית השלימות — "כמצות רצונך"³⁸, עד להתגלות אמיתת רצון העליון. הרצון דעצמות ומהות, אשר, "למעשה ידיך תכסוף"³⁹, כביכול. אמנם, ענין זה הוא בהדגשה יתירה במצוה שתוכנה הוא התאחדותם של כל ישראל, וקיומה הוא ע"י כל ישראל ממש — "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", להיותם בעצם מציאות אחת (כנ"ל ס"ה).

ומעלה נוספת בזה — בזמן הזה, כשאין אפשרות לקיים את המצוה כפשוטה, כמו בזמן שביהמ"ק הי' קיים:

בנוגע לענין הקרבנות — הנה, בזמן שביהמ"ק הי' קיים הקריבו קרבנות רק כביהמ"ק, ובהשתתפות כו"כ יחדיו, "כהנים בעבודתם ליום בדוכנם וישראל במעמדם".

ואילו בזמן הזה, שאי אפשר להקריב קרבנות כביהמ"ק — "קלקלתנו זוהי תקנתנו"⁴⁰ — שע"י התפלה, "תפלות כנגד תמידין תקנום"⁴¹, נעשית עבודת הקרבנות (ברוחניות), כל פרטי העבודה דכהנים ליום וישראלים, ע"י כל יחיד מישראל, בכל זמן ובכל מקום (גם בלילה וגם בחוץ לארץ), אנשים נשים וטף, עד לקטני קטנים, החל מאמירת "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך" — היסוד דכל עניני התפלה⁴², ברכות השחר כו', תפלת העמידה כו', עד לסיום וחזרתם ד"אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך".

ועד"ז בנדו"ד, שמכיון שאי אפשר לקיים מצות הקהל כפשוטה, במעמד כל ישראל בביהמ"ק — הרי אדרבה, "קלקלתנו זוהי תקנתנו", שכל אחת ואחת מישראל, האנשים והנשים והטף, יכול וצריך לקיים תוכן העבודה ד"הקהל", ועד שמציאותו של כאו"א מישראל נעשית מציאות של "הקהל", ובאופן שניכר בגלוי — "לעיני כל ישראל"⁴³ — שהוא "יהודי של הקהל" ("א הקהל איד"), "איש של הקהל", "אשה של הקהל", או "ילד של הקהל" (כמדובר לעיל⁴⁴).

זאת ועוד:

קיום מצות הקהל כפשוטה (בזמן שביהמ"ק הי' קיים) — אינו אלא פעם אחת, במוצאי יו"ט הראשון; אבל תוכנה בעבודה הרוחנית — הוא בכל ימי הסוכות, ונמשך גם בשמע"צ ושמח"ת, ובשבת בראשית, ובכל הימים שלאח"ז שבהם "פורקים את המטען" דחודש השביעי (כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁴⁵), על כל השנה כולה, שנקראת "שנת הקהל"⁴⁶, ויתירה מזה — כל הימים אשר הם חיים על האדמה".

ז. ולכן, מרבית לדבר ולהרעיש אודות הענין ד"הקהל" במשך כל ימי חג הסוכות, ומבקשים ומציעים — הצעה נפשית — שכל בנ"י יתאחדו "כאיש אחד בלב אחד" בהענין ד"הקהל".

ויתירה מזה: כאשר פוגשים יהודי, מקדימים לברכו בענין ד"הקהל" עוד לפני שמזכירים הענין ד"מועד" — אע"פ שלשון הכתוב הוא "במועד גו' בחג הסוכות גו' הקהל את העם", תחלה "מועד" ואח"כ "הקהל" — כדי להדגיש ש"הקהל" הו"ע עיקרי בכללות המועד (לא רק ביום המיוחד שבו קיימו מצות הקהל בפועל), עד כדי כך, ששלימות ה"מועד" תלוי ב"הקהל", היינו, שע"י הפעולה ד"הקהל" באים גם לשלימות ה"מועד".

ותוכן הברכה שמברכים איש את רעהו בקשר לענין ד"הקהל" — שתהי' הצלחה רבה בפעולות ד"הקהל", הן בנוגע לעצמו, להקהיל את כל פרטי עניניו, שהם בדוגמת "האנשים והנשים והטף"⁴⁶, כולל גם "גרך אשר בשעריך", דקאי על הפעולה בחלקו בעולם ("שעריך"), והן בנוגע לפעולה עם הזולת, כל אלו שיש לו השפעה עליהם, להיותו המנהיג שלהם, בדוגמת ה"מלך" (כאו"א לפי ענינו), ובאופן שפעולה זו תשפיע על כל הימים שלאח"ז, כנ"ל.

ומובן, שהתכלית והמטרה דאריכות וריבוי הדיבור בכל הנ"ל, היא — המעשה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁴⁷, שכן, המעשה הוא "אבן הבוחן" שמאמת שהענין חדר בפנימיותו כו'.

ומכיון שכן, הרי, לפי ערך אריכות וריבוי הדיבור צ"ל גם ריבוי המעשה — כלשון המשנה⁴⁸ "רוב המעשה" (כפי שמבאר הרמב"ם בפירוש המשניות, ובתוספת ביאור — ע"י רבינו הזקן באגה"ק⁴⁹), כלומר, שלאחרי כל מה שעסקו בעניני "הקהל" עד עתה, צריכים להוסיף בזה עוד יותר, ובאופן של ריבוי כו'.